9 EYLÜL ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/35 No: 678
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619
9 771307 761000

UYKUSUZ

Heybeliada Sanatoryumu diyanete devredildi

Tablet Vakitleri

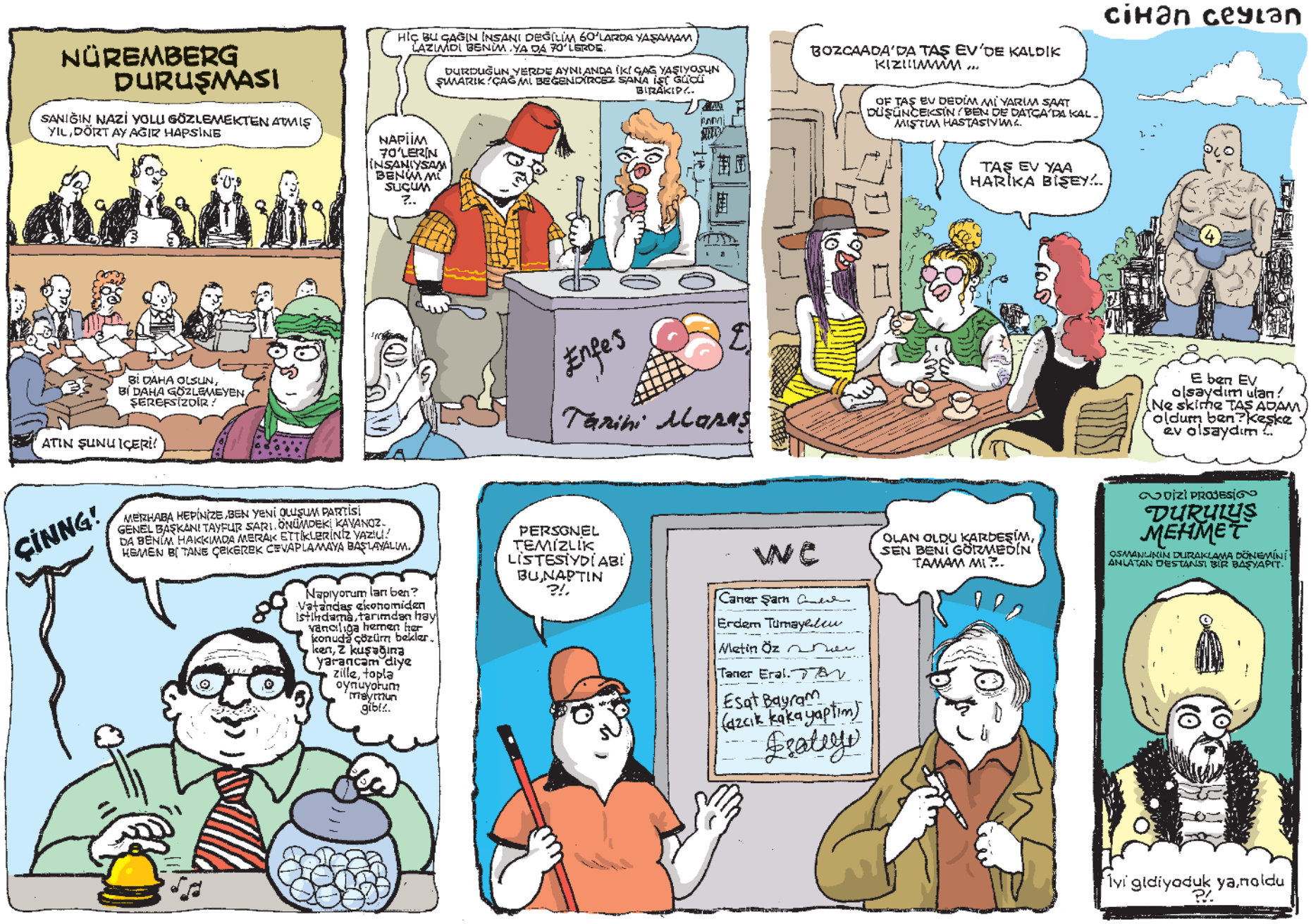
"Berk, ne konuştuk oğlum?" Berk sessiz. "Hem öğlen hem de akşam 1 saat tablet vakti diye anlaştık." Elindeki ajandayı kontrol eden kadın devam ediyor, "Akşam televizyon hakkı da verdim yarım saat. Şımarıyorsun." Annesi tarafından şımarıklıkla suçlanan minik Berk belki tartışma kültürü olmadığından belki kelime dağarcığının yetersizliğinden belki de annesine duyduğu saygıdan ötürü "Tablet süremi ömründen mi veriyorsun be kadın?" yerine "Ama annecim çok yoruluyorum, çok sıkılıyorum," dedi. O sırada ben her zamanki gibi sokakta gördüğüm bu insanlarla kendimi karşılaştırıp, hayattaki konumuma şükretmeye çalışıyordum. Berk'in içinden geçtiği sürecin detaylarına hâkim değilim ama 10 yaşındayken bana bilgisayar kısıtlaması getirildiğinde açlık grevi yapmıştım. Grev kısa vadede kazanımla sonuçlandı ama bir daha yanımda haberler konuşulmadı. En büyük anlaşmazlık ise yemek konusunda yaşanıyordu. Akşam yemeklerinde bana dayatılan menüyü hep reddediyordum. Evin yasa koyucuları ise yemeği yemeden masadan kalkmamı yasaklıyordu. Arkadaşlarımdan çok, salçalı suda yüzen o bezelyelerle vakit geçirdim, saatlerce bakışıyorduk. Neyse ki bunalıp bulaşık deterjanı yutmadan atlattım o yaşları.

Kulak misafiri olduğumu fark eden anne benden destek istedi, "Abisi günde 3.5 saat serbest zamanımız var ama hala az buluyoruz." Dış görünüşümdeki ya da bakışımdaki hangi detay onunla bu yetişkin dayanışmasına gireceğimi düşündürdü acaba? Zaman kazanmak için, "Tablette ne oynuyorsun Berk?" deyiverdim. Anne araya girdi, "Oyun da oynamıyor ki, başkaları oynuyor onları izliyor." Annenin halini gördükçe iyice şükürle doluyorum. Henüz sorumlusu olmadığım dertler geliyor aklıma. Bir yanda özgürlükçü bir ebeveyn olmak, yıllarca okunan kitaplar, dinlenen müzik grupları, her türlü otoriteye başkaldırı öte yanda serbest bırakmak bütün gün tablette başkalarının oynadığı oyunları izleyip kredi kartlarımızı boşaltacak çocuk gerçekliği.

Zaten güne çocuklara dair olumsuz duygularla başlamıştım. Gece yarısı uyku ile uyanıklık arasında yatakta yuvarlanırken uzaklardan bağırma sesleri geldi. Kulak kesildim. Birden bizim sokağa doğru hızla artan koşma sesleri duydum. Gerekirse müdahale etmek için hemen balkona çıktım. İstanbul'un en nezih semtlerinden birinde, gecenin dördünde normalde zenginlere yemek yetiştirmeye çalışan kuryeleri görmeye alışık olduğum sokağımızda üstü çingenelerle dolu bir at arabası bizim eve doğru yaklaşıyordu. At arabasındaki çocuklardan biri, benim telaşla yarı çıplak balkona çıkışımı hızlı bir nah hareketiyle karşıladı. Çocukken sığabilelim diye arabanın bagajına bindirildiğimde arkamızdaki arabalara ben de aynı hareketi yapardım. Ama gece yarısı duyarlı vatandaş refleksiyle fırladığım balkonda böyle sürrealist bir nahla karşılaşınca empati kuramadım, "Sulukule'yi iyi ki yıktılar," diye bağırmış bulundum. Onun ailesi de çocuğun yanında haberleri konuşmuyor olsa gerek, nahçı çocuk üzülmedi. Çocukla çocuk oldum, üstüne bir de kaybettim. Kadıköylü aktivist komşularımın bağırdığım cümleyi duyup duymadığını düşündüm gece boyu.

"Koca koca adamlar da futbol izliyor, aynı şey. İzlemek oynamaktan daha konforlu. Keşke çocukken benim de böyle bir fırsatım olsaydı. Sergen bir yandan topunu oynayıp bir yandan da izleyicilerle muhabbet edip yayına bağış yaptığım için adımı okusaydı," diyerek anne ile Berk arasındaki iletişimsizliği yumuşatmak istedim ama tek cümleyle ikisinin ilgisini de kaybettim. Çocuğu tarihi geçmiş bir referans verdiğim, anneyi ise onunla aynı fikirde olmadığım için…

"Yine de üç buçuk saat yeterli değil mi?" Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum. Evet deyip kadına istediğini mi vereyim yoksa hakikatin şarkısından kulak tırmalayıcı bir solo mu çalayım? Annenin talepkâr, oyun bağımlısı Berk'in baygın bakışları bu işin benim dışarıdan müdahalemle değil ancak ve ancak Berk'in içerideki mücadelesiyle çözülebileceğini gösteriyordu. Kendi tecrübelerimden yola çıkarak Berk'e sunabileceğim tek öneri sabretmesi ve düşmanın hata yapmasını beklemesidir. Benim bütün bu ebeveyn diktasından kurtuluş günüm, koyu rengini çok severek aldırdığım şeftali suyu sayesinde oldu. Eve gelince içmem için bardağa koyuldu. Tek yudum aldım, tadı çok ağır geldi. İçmeyeceğimi belirttim ve zulüm ilk yudumda başladı. Mutfak gardiyanları meyve suyunu aldırdığım için bardağı bitirmem gerektiğini ve içmezsem büyüyemeyeceğimi söylediler. Ben yine de içemedim. Saatler süren müzakerelerin sonunda bu meyve suyunun konsantre olduğunu, içilebilir hale gelmesi için her 1 bardak konsantre şeftali suyuna 5 bardak su ekleyip karıştırmak gerektiğini öğrendik. Sabrettim, hata yaptılar ve özgürlüğüme kavuştum. Darısı Berk'in başına. Berk'in kendi kaderini tayin etme hakkına saygı duyarak "Evet, 3.5 saat yeter de artar bile," dedim.

Araba Sevdası

İşler iyi değil. Her on kişiden yedisi, yurtdışına çıkıp gurbetçi olmak istiyor. Buna hak verecek ya da itiraz edecek çok fazla gerekçe ileri sürülebilir. Haklı oldukları da, yanıldıkları da söylenebilir. Ne ki gözden kaçan iki şey var. Birincisi, bu işler göreceli: Yurtdışında kolayca yaşayabileceğine emin olduğunuz birisi, üç aydan fazla dayanamayabilir ya da *bu yolunu şaşırır ayol* dediğiniz birisi, dilini bilmediği bir ülkede hayâl etmesi zor başarılar kazanabilir. Yani **"Yurtdışı daha zor"** da, **"Yurtdışı daha kolay"** da sadece kişiye özel değerlendirmeler.

Özellikle kendisini ayrıcalıklı gören, belli ayrıcalıklara sahip olması gerektiğini düşünen ve bizim arka sayfadaki meşhur **telmaşa Ortam** gibi bir tür VIP vatandaşlık talep edenler (buna ***entitled*** diyorlar, biz şımarık deyip geçiyoruz) daha eşitlikçi ülkelerde aradıklarını bulamazlar. Burada ayrımcılığa uğrayanın da orada ne kadar ayrımcılığa uğrarsa uğrasın daha rahat olduğunu görürüz. O *"doğru dürüst ya da hiç Türkçe konuşamayanın"* yurtdışındaki başarı öykülerinin arkasında bu gerçek yatar. Şımarık ve şımarığın hor gördüğü insan, göçmenlik parantezinde eşitleniverir. Biri ayrıcalığı elinden alınınca bocalar, diğeri uğradığı ayrımcılık azalınca coşar.

İkinci nokta ise düşündürücü: Bir süredir internette Türkiye ve Avrupa ülkelerindeki imkân ve şartlar kıyaslanıyor. Eğitim, iş olanakları, çalışma şartları, hak ve özgürlükler. Bunlarda yüksek standartlar istemek normal. Ama kıyaslamaların yarısı otomobil üzerine. Bunda artan otomobil vergilerinin de payı var ama geriye dönüp baktığımızda da hiç eksik olmayan bir **"araba sevdası"** görüyoruz be abi? İşte beni en çok yaralayan ve *"Durun! Meseleyi çok yanlış yerden tartışıyorsunuz!"* demeye iten de bu.

Eminim görmüşsünüzdür: Kıyaslamalar hep şöyle: **"Hollanda'da asgari ücretle üç yıllık maaşımla alabileceğim şu arabayı Türkiye'de otuz yıllık maaşımla alabiliyorum!"** "Almanya'da bir mühendis iki yıllık maaşıyla şu arabayı alıyor ama Türkiye'de bir mühendis on beş yıllık maaşıyla bile alamıyor!" "İsveç'te yirmi beş yaşında bir genç şu arabayı rahatlıkla alabilir ama Türkiye'de alamaz!"

Muhtelif ülkelerde hatırı sayılır süreler vakit geçirmiş birisi olarak öncelikle söylemeliyim ki: Hayır, Almanya'da bir mühendis iki yıllık maaşıyla gidip o arabayı almaz. Yani evet, alanı vardır ama ben Almanları biraz tanıyorsam, çoğu Alman, hele hele mühendis, gidip iki yıllık maaşını otomobile yatırmaz. İlla otomobil alacaksa hesabını kitabını yapar, vergi ve sigorta şartlarına kadar inceler ve bir iki aylık maaşına denk bir otomobil alır ya da aylık toplu taşıma bileti civarında bir ücretle leasing yapar. Ama daha önemlisi, eğer evine üç beş kilometre uzakta bir yerde çalışıyorsa çok büyük ihtimalle bisiklet alır. Zaten mühendis olmak da bunu gerektirir ve bir kaç yıllık maaşını otomobile bağlayan adamın mühendisliği de gayet şüphelidir kanımca. Hollandalısı da böyle yapar. İsveçlisini bilmiyorum ama çok istiyorsanız sorarım. Ha derseniz ki "Sen de hep tutumlu adamlarla arkadaş olmuşsun," orasını bilemem.

Belli bir çalışma saati karşılığında ulaşabileceklerimizi, yani alımgücünü kıyaslamaya itirazım yok. Ama az rasyonel olsun. Zira otomobil bazlı hayıflanmalarda aslında fiyakalı otomobillere binme özlemi görüyorum. Demokrasi, insan hakları, yargı bağımsızlığı, eşitlik gibi kavramlardan önce; hadi onları da geçtim, illa doğrudan hayata dair olacaksa toplu taşıma, çevre kirliliği falan yerine aklımıza ilk gelen fiyakalı bir otomobili ne kadar sürede alabileceğimizse, ünlü düşünür Erman Toroğlu'nun da dediği gibi *"önce kendimize bakalım."* Belki burada (bakmasını bilene) küçük bir hikmet vardır?

Tamam, şehirlerimiz Eskişehir gibi birkaç istisna dışında bisiklete uygun olmayan şehirler. Çocukluğumda Eskişehir'e gittiğimde şaşırdığım şeylerden biri sokaklardaki onlarca bisikletli olurdu. Eskiden, bisiklet kullanmanın mümkün olduğu yerde gayet de kullanıyorduk yani. Hatta plakaları da oluyordu bisikletlerin. Ama ne yazık ki artık Eskişehir'de doğru dürüst bisikletli kimse kalmadı. Demek ki mesele sadece topografik değil. Mesele, özgürlüklerimizden, haklarımızdan, hukuktan, adaletten, demokrasiden önce son model Audi'ye, BMW'ye binme isteği. Hani her şey aynı şekilde kalsa da o arabalara daha ucuza binsek hiç sorun kalmayacak sanki ortada.

Özendiklerimiz, hayâlini kurduklarımız, sahip olmak istediklerimiz bazen dolaylı da olsa neden onlara sahip olamadığımızın da ipuçlarını veriyor. Çünkü bazı şeyler belki umurumuzda bile olmayan başka bazı şeyler olmadan olmuyor, olamıyor.

æ Merhaba.

æ "Merhaba" tabii.

æ Geldi yine dünyanın en güzel şeyi, köşe yazma saatleri.

æ Seviyorum.

æ Futbol spikerlerinin bilhassa da maç anlatırken bir cümleye başlayıp o cümleyi bitirmemelerine hastayım. Bitirmiyor. Bitirmediği gibi, bitirmediğini unutturmak için de, üzerine uzun uzun birkaç başka cümle daha kuruyor. Ama ben bitmediğini biliyorum. Çünkü bitmeyen cümleye bir kez bir takılmış oluyorum. Takıldım mı da takılıyorum aga. Bitecek o cümle. İmkanım olsa bir şekilde ulaşır, aradan yarım saat geçmiş bile olsa, cümlesini hatırlatır, bitirmesini rica ederim. Ha ne kadar bitirir, ne kadar bitirmez, orasını bilemem, ama ben yine de ricacı olurum, en azından içim biraz soğur. Dün de aynısı oldu. Sırbistan-Türkiye maçı. Spiker anlatıyor. Cengiz Ünder bir pozisyonun devamını getiremedi, koşamadı yani, koşamayan futbolcu da çok komik bir şey bence, koşamadı, yetemedi yani, yetmedi, yetemedi, erişemedi, olmadı yani o pozisyonda, cümle aynen şöyle başladı, "Cengiz Ünder'in hazır olduğunu söylemek,.." dedi, kalakaldı öyle. Lan "zor" de işte, bitir cümleyi, bir şey de be adam. "Zor" demek istemedi bence o anda, olumsuz cümle kurmak istemedi. Olumsuz cümleye başladı, sonuna kadar da getirdi, sonunu getirmedi, çıldıracağım. Ben kendi evimde ekran başında sonunu getirdim kendimce ama benim sonunu getirmemle senin sonunu getirmen bir olmaz ki. Aynı tadı vermez, vermiyor. Senin sonunu getirmen lazım. Mayış alan sensin. Ben niye sonunu getiriyorum ya evde donla oturan insan olarak. Ayıptır, yemin ediyorum ayıptır. Çatladım televizyonun karşısında. Sonra da başladı unutturmak için, yok Cengiz Ünder'in futbola başladığı takım, yok Şenol Güneş'in Ganita sevdası. Lütfen. Bu duruma bir özen gösterelim istiyorum ben. Benim gibi binlercesi olarak biz resmen bu durumdayız, fenayız.

æ Şimdi yeni eve taşınacağız ya, karar aldım, evi ben temizleyeceğim, süpürgeyi viledayı götürüyorum. Burhan Altıntop gibi temizliğe başlıyorum. Ooh, fıstık gibi. Başım ağrımaz. Bundan on sene öncesi şu an oturduğumuz eve taşınırken tavsiye üzerine bir ablayla anlaşmıştım. Bak, paramı aldı, temizlik malzemesi parasını ayrı aldı, evi üstün körü temizlediği gibi, yani ben ona temizlik demem, anasını s.kmiş çok affedersiniz ortalığın, ondan sonra da efendime söyliyim, süpürgemi bozdu bir de, ev yeni boyanmıştı, boya çekmiş içine, neler neler yapmış, gittim yeni süpürge almak zorunda kaldım. Süpürge de yeniydi zaten. Ya neler yaptı ya bana kadın. Her şeyi geçtim, vaktimi aldı, onu da geçtim, hayallerimi çaldı. O yüzden şimdi yeni evin temizliğini ben yapacağım. Zaten şu sıralar ağır işsizim, bir hareket bir neşe olur. İyi olur. Çünkü neden olmasın.

æ Bir de şimdi şimdi bazı şeyleri çok net anlamaya başladım. Hep çevremden duyardım. "Şu kişiye şu kadar miras kalmış, parayı üç ayda yemiş, şimdi para diye gıt gıt ötüyor" diye hep duyardım. "Yuh ayı" derdim, "niye yemiş ki hemen parayı, insan biraz geleceğini düşünmez mi" derdim. Dostlarım aynı duruma düştüm. Bana değil de Özlem'ime bir yerden böyle bir sağlam bir para geldi. Para geldiği günden itibaren parayı yemek için can atıyorum. Ama böyle nasıl yemek biliyor musunuz, yarınlar yokmuşçasına yemek. Hemen yemek ama yani. Üç günde bitirmeceli. Öyle bir yemek istiyorum parayı. Zalım gibi yemek, hayın gibi yemek istiyorum. O kadar mutsuzum ki anlatamam şu anda, çünkü yiyemiyorum. Yedirmiyor. Yedirmiyor anam yedirmiyor. Kendi de yemiyor, bana da yedirmiyor. Hazar'a yedirecekmiş. İleride. Ona göre şey yapıyormuş. Ya bırak, şimdi yiyelim işte .mına koyim, Allah Allah. Hayret bir şey ya. Hazar da gelsin. O da yesin ama bırak üç günde de bitirelim şu parayı, nolursun ya. Yemin ediyorum bak. Yok arkadaş yok. Kararspor nokta net. Şimdi şimdi anladım paranın insanı nasıl mutsuz ettiğini. Hep duyardık. Böyle mutsuz ediyormuş para demek ki insanı.

æ O değil de bir gömlekle karakteri değişen bir arkadaşım var. İnanamazsınız. Tek bir gömlekle seviyelercesine atladı zıpladı, bir şey oldu çocuğa. Normalde son derece mülayim bir kişilik olan kendisi şu anda hayvana dönmüş durumda. Kontrolsüz bir özgüven geldi çocuğa. İnanamazsınız iki. Kızlarla konuşamayan çocuk, kızlara şimdi koşuyor. Bir gömlekle oldu ya bütün bunlar. Kendi gömleği de değil, arkadaşı hediye etmiş. Kurumuş yaprak desenli iğrenç bir gömlek. Fakat buna bir nasıl yakıştıysa çocuğun hayatı değişti. Eskiden içine içine konuşan çocuk şu anda bana nasihatlar veriyor. Para durumu da bir anda düzeldi. Ne oldu bilmiyorum ama sürekli, "param yok" diyen bu kişi, şu anda "otuz bin dolarım var bankada" diyor. Sıçarım böyle işin içine ha. Kilo da aldı, aşırı zayıftı. İnanamazsınız üç. Ben inanamıyorum çünkü. Siz de inanamayın istiyorum. En son Ali Şen'le konuşuyordu telefonda, "seni bir muhlamacıya götüreceğim, aklın çıkar" diyordu Ali Şen'e. Çıldıracağım ya.

æ Hoşça kal.

æ "Hoşça kal" tabii.

"KOP GEL GÜL GİT!"
10 Eylül Perşembe / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 20.30 / bilgi: 0212 327 72 00
19 Eylül Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 399 39 12

Marmara'da bir büyük (Bölüm 2)

Çıkan kısmın özeti: 1944 yılındayız. Türkiye küresel delilik olan 2. Dünya Savaşı'na girmemiş, bir şekilde kendi yağıyla kavrulmaya çalışıyor. Halk zor durumda, ekmek, şeker, süt karneyle veriliyor. Ama bütün bu olumsuzlukların yanı sıra ülke savaşın içinde değil. Halk kendi kendine yeten ülkelerden biri olmak için el ele gönül gönüle çalışmaya devam ediyor. Çaresizlik içinde ama umut dolu bir toplum oluşmaya çalışıyor…

O esnada Marmara'nın incileri Prens Adalarındayız… Kınalı, Burgaz, Heybeli, Kaşık, Sedef, Yassı ve Sivri isimli adalardan oluşan buralar tertemiz denizi ve muhteşem ekosistemi ve biyolojik çeşitliliği ile o yıllarda denizle uğraşanların yüzünü güldürmektedir. Tabii motora koyacak mazot yok, tamir için kullanılacak macun yok… Talaş ve tutkalla yapılan karışımlarla tekneleri onarmaya çalışan balıkçılar çoğu noktaya güç bela kürek çekerek gidip avlarını kovalıyorlar.

Günlerden bir gün, ada kıyısına ortasından adeta fırından çıkmış taze ekmek gibi vahşice ısırılmış ve can vermiş bir yunus cesedi vuruyor… Adada kim var kim yok balığın cesedinin başına üşüşüyor. Yunusun karnındaki yara o güne kadar hiç görülmemiş bir büyüklükteki bir çene izine benziyor. Sanki denizin içinden gelen devasa bir ağız, yunusu ortadan kapmış ve hayvanın da tam o noktada canını almış…

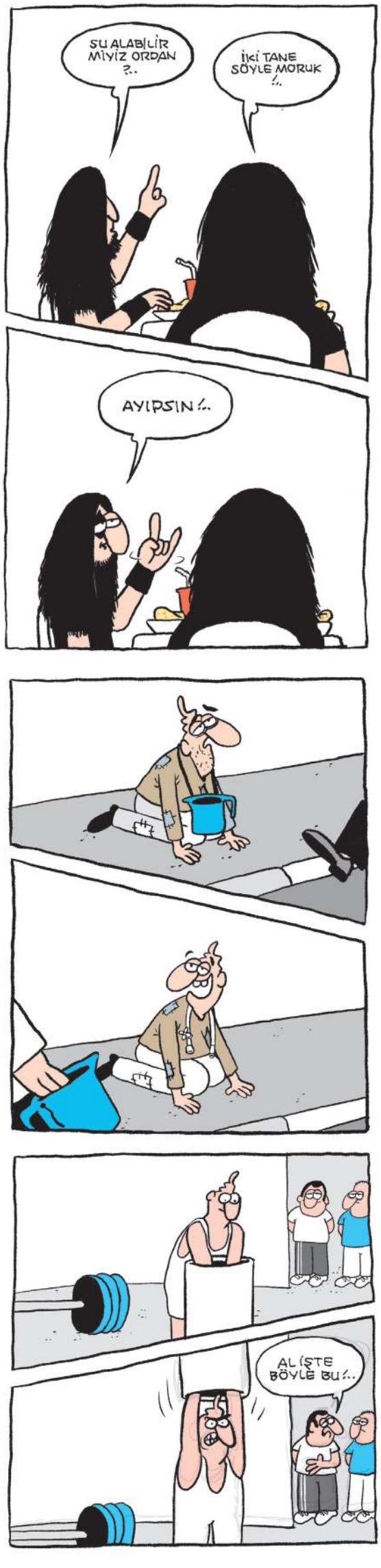
Limanın gediklisi Deli İbo "Camgözdür bu ya, kapmış hayvanı, yazık olmuş yememiş de" diyor… Marmara'da camgöz köpekbalığı zaten görünen bir vaka. Lakin Eşşekçi Seren "La olum bu nası camgöz, kaç metre boyunda lan bu?" diye el kol hareketi yaparak, ağzındaki sigarasıyla gelip yunusun karnındaki ısırığın boyunu iki koluyla ölçmeye çalışıyor. "Lan olum, hangi hayvanın böyle çenesi var *m*nı astarını s**tiklerim?" diye gereksiz bir şekilde küfür edip bağırıyor. "Şşş Seren Hocaaa, ayıp oluyor" deseler de Seren, ağzında sigara "Lan olum bak bu kaç metre bu, baksana?" diye ortalığı galeyana getirmeye devam ediyor. Kalabalığın içinden kıçı yere yakın, Cücü Mevlüt lakaplı eleman "Ya git mekanında iç cigaranı, kafayı kırıp kırıp geliyosun, sonra millete iş oluyorsun. Bi git hadi ya, kafamızı karıştırma… Zaten gelmişsin yine gözlerin kan çanağı gibi…" diye Seren'i kovalamaya çalışıyor. Seren de dönüp "Ağladım olm, üzüntüden ölen yunusa ağladım, sen ne anlayacan lan Allahsız Cücü?" diye laf atıyor. Bunun üzerine Cücü (g*tü yere yakın demiştim), Seren'e alttan küffara vurur gibi kafayı bir yaslıyor... Seren'in burun direkt patlak bir su borusu gibi kanamaya başlıyor. Araya bakkal Özer giriyor. Leş gibi bira ve kalitesiz tütün kokuyor zaten Özer. Kokusuyla mevzuyu ayırıyor desek yeridir. Bu arada bunca yoklukta Özer Efendi nasıl bira içebiliyor diye de sorabilirsiniz. Özer Efendi adaların kendi birasını ilk üreten insanlarından biridir. Hatta yıllar sonra torunları Özer Efendi'nin İstanbul'un ilk hipster'ı olduğu konusunda bazı çalışmalar yapmış, başarılı patent girişimleri sonucu günümüzdeki uzun sakallı cupcake ya da lokmacılardan sakal ve şekil için telif bile almayı başarmışlardır… Neyse konumuzun bununla alakası yok tabii ki.

İlerleyen günlerde adadaki tüm balıkçılar, hatta komşu adalardaki balıkçılar da avlanmaya çıktıklarında nedense birkaç uskumru, bir iki lüferden başka bir şey yakalayamamaya başlarlar… Birbirlerine mevsim dönümünün ya da ayın ve bulutsuz gökyüzünün bu duruma sebep olduğunu anlatsalar da içten içe birden bire ortadan kaybolan balık sürülerine bir anlam verememektedirler.

Bir gece adadaki mezarlık turunun devamındaki aşıklar yolunu takip edip iki kumru olarak dolaşmaya çıkan bir çift, şimdilerde Diyanet'e devredilecek Heybeliada Senatoryumu'nun yakınlarına geldiklerinde, deniz manzarasını ve ayın aksini izlemek için denizin kıyısına yaklaşır, kayalıkların tepesinden Büyükada tarafındaki manzarayı izlerler. Tam o sırada aşk böcekleri birbirlerini ovalama ve vakumlamayı aniden bırakırlar. Bu duyguların en güzeli olan cinselliği kısa bir süreliğine durdurabilen şey ise bilinmeze duyulan korkudur. Çünkü çiftimiz suya baktıklarında aşağılarında büyük bir karaltının sakin bir şekilde suyun içinde hareket ettiğini görürler. Ya da bize öyle anlattılar...

*Bakalım gelecek hafta Heybeliada'nın mavi sularında neler olacak? Haftaya kadar kendinize iyi bakın ama g*tü kaptırmayın.*

İLKER ALTUNGÖK

KONUŞMAMIZ GEREK

Yalnızca gerektiğinde konuşuyor olsaydım hayatımın büyük bölümü derin bir sessizlik içinde geçecekti. Gerçekten merak edilmeyen şeylerin, şakaların, işe yarar bilgi aktarımı içermeyen tüm sohbetlerin sessizlikle yer değiştirdiği bir gerçeklikten bahsediyorum. Bunu en azından bir günlüğüne deneyebilmeyi isterdim. Cümlelerin etraflıca düşünülerek sarf edildiği, kıssadan hisse hikayesi ritminde dingin ve çoğuna göre sıkıcı o gün, maalesef hiç bir zaman gelmeyecek çünkü insanlık olarak iki dakika konuşmadan duramıyoruz. Susanlar üzerinde de baskı yaratılıyor. Muhabbetin aktığı bir ortamda sessiz duruyorsanız kibirli, potansiyel psikopat veya anlatılanları anlamayan bir aptal görüntüsü sergileyebiliyorsunuz. Amcam ve eniştem yıllar önce bir nedenden dolayı küsmüşler, konuşmuyorlarmış; bütün aile yıllardır el ele vermiş barışmaları için uğraşıyorlar. Bırakalım konuşmasınlar, belli ki denemişler ve olmamış. Ayrıca ben ikisiyle de yıllardır konuşuyorum, bence birbirleriyle konuşmayarak hiç bir şey kaybetmiş değiller. Belli ki tüm bu insanların iletişim kurmanın kendiliğinden faydasıyla ilgili bir bildikleri var. Peki ben aktaracak özgün bir fikrim olmadığı durumlarda konuşma motivasyonumu nasıl canlı tutacağım? Bu konuda harekete geçmek ve içinde bulunduğum girdaptan kurtulmak amacıyla geçen gece, kendi sesimi aramak için sokağa çıktım. Bir saat süren Gogolvari yürüyüşümün sonunda kendi sesim yerine çok güzel bir tantunici keşfettim. Hiç fena değil.

***

Hayatta anlam arayışına düştüğüm böyle anlarda başkalarını gözlemleyip motivasyonlarını taklit etmek, sıklıkla kullandığım ve işe yaradığını düşündüğüm bir yöntemdir. Yine aynısını yapıp önüme gelen muhabbete balıklama dalacağım.

***

Şimdi arkadaşlarımın arasındayım. Gülçin ve Feyza kıyafet alışverişinden geldiler, aldıkları kıyafetleri Engin, Esra ve bana gösteriyorlar. Arada bir fiyat tahmininde bulunmamız gerekiyor. Şu ana kadar üçte sıfır gidiyorum ama olsun. Bu arada Feyza'nın bluzunu ger-çek-ten çook beğendim. Kıyafetler, tekrar konuşmaya başlamam için son derece uygun, basit bir alan. İyi ki konuyu Esra açmadı. En son karşılaşmamızda simülasyon teorisine inandığını anlatmıştı, hepimiz gerçeğe çok yakın bir yazılımın içinde yaşıyormuşuz. Ayaküstü öğrenmek için biraz ağır bir haber, yine de hayırlısı olsun. Mesele basit konular hakkında ne söylediğindir Esra. Kimsenin anlamadığı karmaşık konuları bırak da ihalenin açıkça ortada olduğu kıyafetler hakkındaki yorumlarını duyalım. Feyza ve Gülçin'in yeni aldığı kıyafetler bitti, şimdi herkes kendi üstündekileri anlatmaya başlıyor. Şanslı günümdeyim, üstümde yeni aldığım kapüşonlum var, indirimden aldım, bir aydır kullanıyorum ve son derece memnunum. Anlatma sırası gelen Esra söze kombo bir soruyla girdi: "Peki ben üzerimdeki pantolon artı tişört artı şapkayı nereden ve ne kadara aldım?" Esra tahminleri dinlemeden doğru cevabı kendisi verdi, çok pahalı bir markaymış, bir süre şakayla karışık ürünlerin gerçek olup olmadığı tartışıldı. Esra gerçek olduğunu iddia ediyor. Tabii büyük resimde hepsi sahte, hepsi yazılım.

***

Sıra bana gelmek üzereyken ufak bir çiş molası için izin isteyip kalktım. Bir yandan işiyorum, bir yandan dönüşte anlatacağım kapüşonlumla ilgili cümlelerimi toparlıyorum. Şu hale bakın. Günlerdir çok elzem değilse konuşmamak gerektiğine dair düşünceler içinde çırpınırken geldiğim noktada arkadaşımın tuvaletindeyim ve yarım bıraktığım kıyafet sohbetine geri dönmek için can atıyorum. Sanırım bu noktada kendimle gurur duymam gerekiyor. Şimdi tekrar salondayım. Esra'nın söyleyecekleri bitmiş, tüm gözler üzerimde. Zamanı geldi. Boğazımı temizleyip soruyorum: "Peki sizce ben bu kapüşonluyu kaça aldım?" Sesim biraz ürkek çıktığından mıdır nedir çok heyecan yaratmadı, uzun süredir sessizdim, o kadar olacak. Tekrar: "Sizce ben bu kapüşonluyu kaça aldım?" Bir kaç yanlış tahmin geldi, şimdi doğru cevabı verip heyecanı arşa çıkarmam gereken noktadayım, bağır Akın, haykır! Bu kısmını Acun taktiğiyle biraz uzatınca Engin sabırsızlanıyor: "Oğlum söylesene, kaça aldın, kırk mı?" Feyza: "Kırk mı Akın?" Peki, peki... Sizleri daha fazla merakta bırakmıyorum: 30 TL. Kutlamalar, bağrışmalar, sosyal mesafeli sevgi gösterileri, tebrik etmeler... Kapüşonlum fiyat performansıyla ortamın yıldızı olmayı başardı. Kendimi uzun süredir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Bu beni bir süre götürür.

ozan kılıç

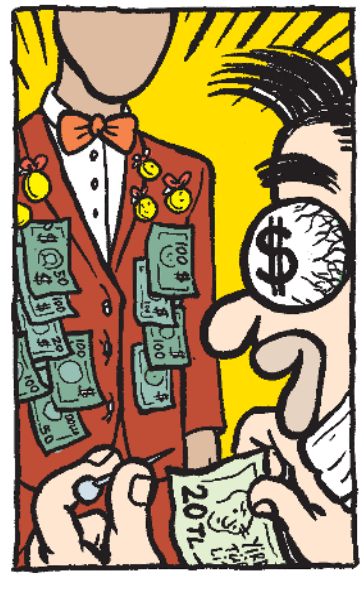

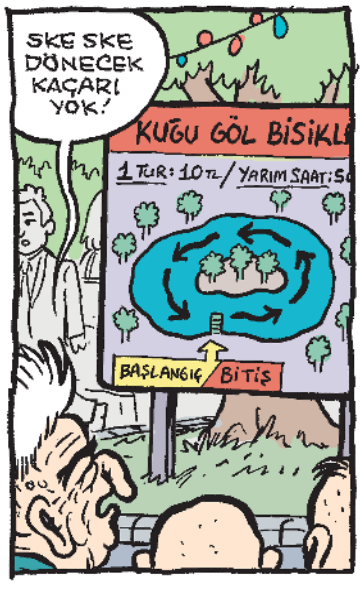

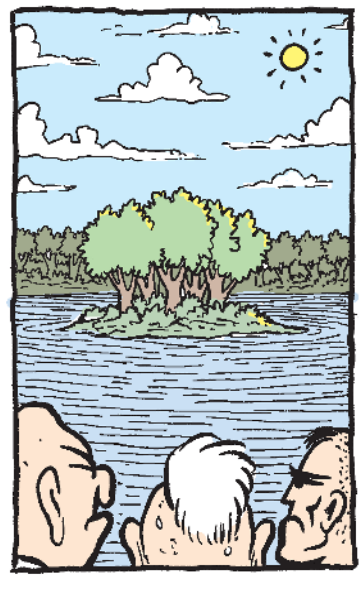

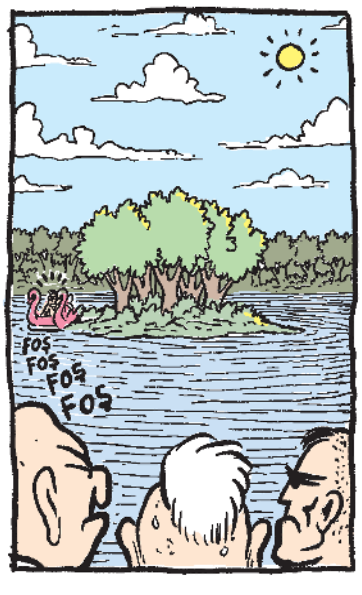

SON

O SIRADA

ERMAN · ÇAĞLAR

Vücudumla ilgili bir planım vardı. Önce kanepede kaynamış şeker kıvamında, yapış yapış, doktora tezinden bozma bir sosyoloji kitabıyla onun uykusunu getirecek sonra da tam uykuya geçeceği noktada onu yatağa taşıyacaktım. Bir süredir böyle, bebek gibi uyutmam gerekiyor bedenimi. Uykusu gelmeden yatağa götürünce huysuzlanıyor, aniden dikiliyor, karanlıkta yatakta oturup boşluklara bakıyor. Boşu boşuna saatlerce sosyoloji kitabı okuduğumla kalıyorum. Bilincin sınırında bir ölüm kalım dansı. Kanepeden kalkmaya yakın en ufak bir tereddüt, ufak bir üşengeçlik bedenin "yatak bir eşya, bir nesne değil bir düşüncedir, bir ideadır. Uykuya giden yolun sonunda bekleyen bir pasaport memuru değildir, aksine yatak ve vücut karşılıklı olarak aynı anda yola çıkar ve yolların tam ortasında buluşur. İnsan bu yolculukta kendisini karşılayan her şeyi "bu yataktır" diyerek kucaklamak, bağrına basmak zorundadır. Otobüs koltuğu, kanepe, çift kişilik yatak, yazlık evdeki çocuk yatağı, bürosit, gece kulübünde kadın ve erkeklerin birbirlerine kurlanırken akıttıkları salgılı ter ve üstüne dökülen meyveli kokteyller yüzünden yapış yapış olmuş deri koltuk... Bunların hepsi uyku yolunda tanıştığımız dostlarımızdır, hepsi de yataktır." diye sayıklayarak kanepeden kalkmayı reddetmesiyle son buluyor. Kanepede uyanmak insana bel ağrısı ve "doğru düzgün uyumayı bile becermiyorum, kendi evimde pantolonla yatıyorum, sabah kaltığımda pantolon çıkartıp pantolon giyiyorum, yaşamanın optimum yolu bu değil, hayat bu değil" üzüntüsü veriyor.

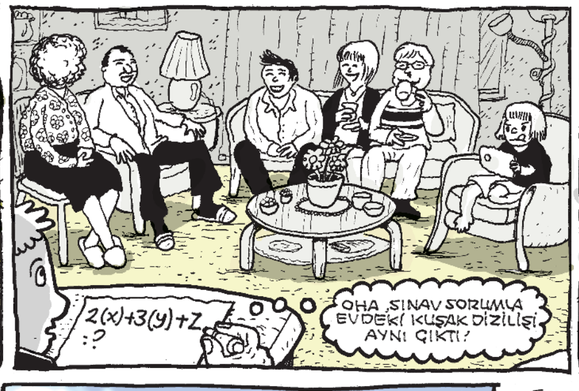
İnanması çok güç ama eskiden daha kötüydü. Bir dönem hiç uyuyamadım, uğraşmaktan vazgeçtim. Dev gibi bir tüplü televizyonum vardı, hep onu izledim uyumak yerine. Bir dönem uykusuzun eski binasındaki tekli ikea koltuk arzu nesnem oldu. O tekli koltuğa on - onbeş kişinin uykusu sinmiştir, başka hiçbir yerde orada uyuduğum gibi güzel uyuyamadım. Bir dönem öğlenleri, insanlar öğle yemeğine çıktığında çalıştığım ajansın ikili koltuğunda bir saat uyuyordum, geceleri ise o ikili koltuğun hayaliyle yatakta dönüp duruyordum. İki ayda bir uçağa bindiğim bir zaman dilimi oldu, o ara uçak koltuğunun tepesindeki havalandırmayı soluyarak müthiş uyuyabildiğimi fark ettim. Hep uzak ihtimaller, hep yürümeyecek ilişkiler.

Hiçbir zaman "eyvah ya gençliğim, ne hale geldim maaşı sigortası yatan evsiz gibiyim" diye endişelenmedim. Tek bir sefer hariç. yukarıda bahsettiğim hiç uyumayıp sadece tüplü televizyon izlediğim dönemden geçiyordum. Pizzacıdan pizza, kadıköyden de çamaşır makinesini kullanmaya arkadaşlarım geliyordu. Arkadaşlarım sanatçı gibi bir şey oldukları için atölyede kalıyorlardı, çamaşır makineleri yoktu. Bavullarla, sırt çantalarıyla, plastik poşetlerle, çuvallarla çamaşır taşıyorlardı evime. Dev partiler düzenleniyordu. Kirli çamaşırlarınızı banyoda çamaşır makinesinin yanına yığın, dolaptan bir dilim pizza ve bir şişe bira alın ve tüplü televizyonun önünde benimle buluşun. Böyle bir akşam eve gelen kimsenin gitmediğini ve yatılabilecek her yere yatıldığını dehşetle fark ettim. Sohbet, bira, televizyon beni misafir çocuğuna çevirmişti, haftalar sonra uykum gelmişti. Evi biraz dolaştıktan sonra neden olmasın deyip banyo zemininde yığılı kirli çamaşırların üstüne yattım. Sabah kalktığımda hissettiğim mutluluk ve ferahlık beni korkuttu. Hayatımın geri kalanında mümkün olduğunca uykularımı yatakta uyumaya o zaman karar verdim.

FURKANÖZÇOBAN

mustafa satıcı

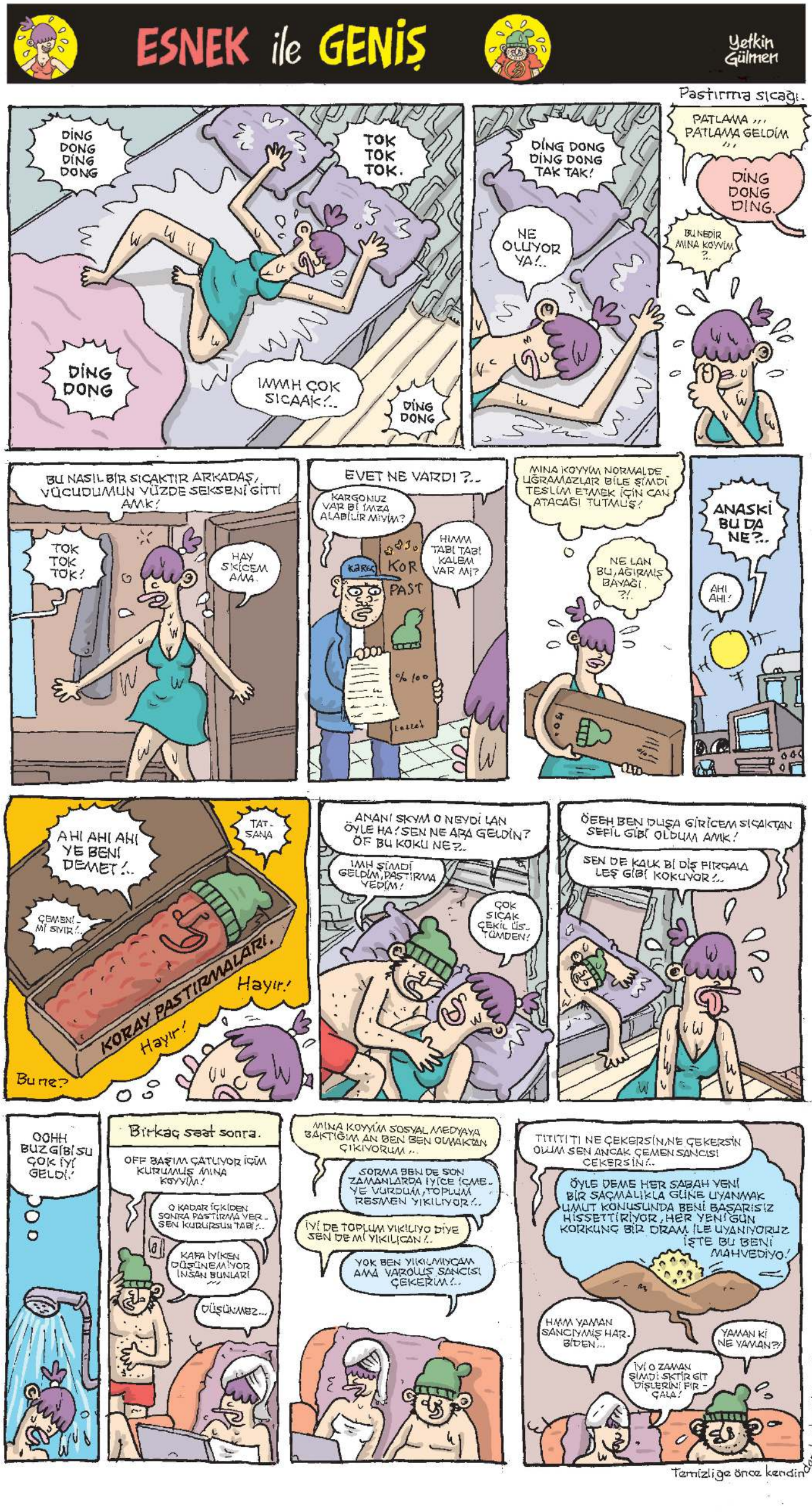

Keşfedilmeyi Bekleyen Yetenekler

Ne zaman dışarıya çıksam beyaz atletli adamı camdan mahalleyi izlerken buluyorum. Önünde büyük bardakta çay var. Belli ki gün bitene kadar çay servisi devam ediyor ve bardağı hep dolu. Sabahın erken saatleri, gecenin bir yarısı ya da hafta sonu fark etmiyor. O hep camda ve mahalledeki olayları bir mobese gibi kaydediyor. Bir de bakkalın önünde bekleyen kısa boylu, hafif iri yarı, dövmeli ve siyah sporcu atletinden taşan göbeği ile roman bir çocuk var. Kıçını arabanın ön kaputuna dayayıp bakkala girip çıkanları izliyor. Elinde genellikle maden suyu var. Öğle saatlerinde kaputu kullanırken akşam saatlerinde konum değişikliği yaparak bakkalın tam karşısındaki kaldırıma oturuyor ve orada bekliyor. Sanırım görüş açısını iyileştirmek adına böyle bir şey yapıyor.

Bazı zamanlar etrafı kalabalıklaşıyor ve ailesi de ona eşlik ediyor. En az 5-6 kişi oluyorlar. Bu tür kalabalıkları gördüğümde Brezilya'daki sokak çeteleri geliyor aklıma. O mahalleden olduğumu kanıtlamak ve kendimi güvence altına almak için bakkala selam veriyorum hemen. Mahalleden olmak önemlidir bu tür kalabalıklar için. Etrafı seyretme tutkusu ile yanıp tutuşan bu iki insanı bir araya getirmek gibi bir hayalim var. Görkemli bir törenle tanıştırmak istiyorum onları. Hatta mahallede bir gözlem kulesi bile inşa edebiliriz onlar için. Sabahtan akşama kadar mahalleyi konuşabilecekleri ve daha rahat izleyebilecekleri devasa bir yapı…

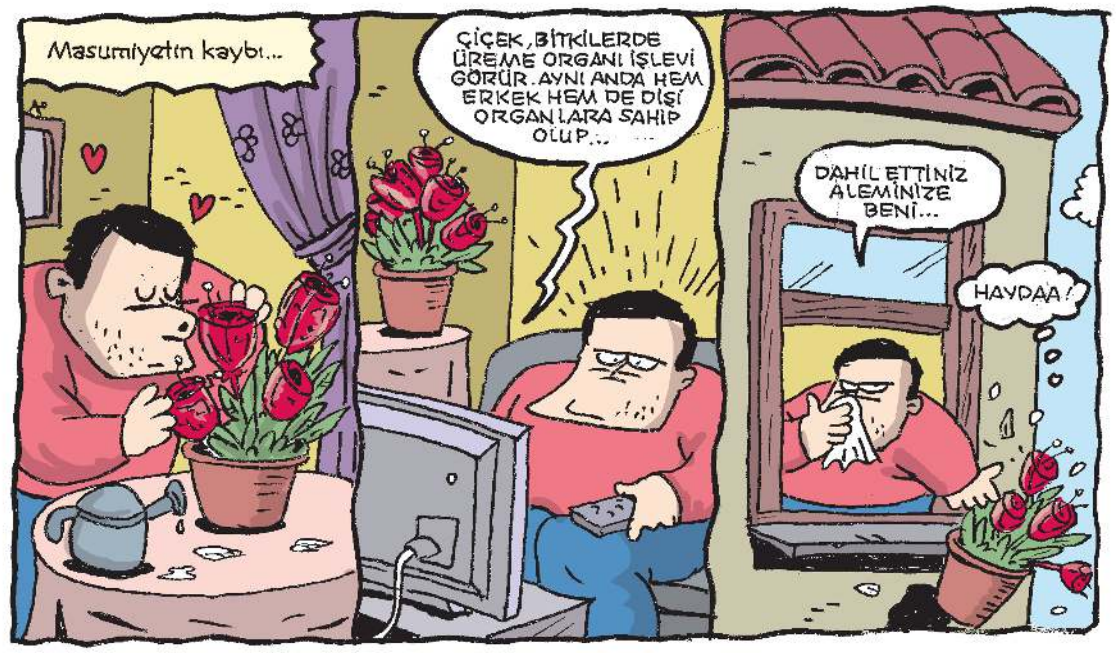
Ben inanıyorum ki bu insanlarda mahalleye dair tüm gereksiz bilgiler mevcuttur. Gün boyu kayıt alıyorlar ve bu bilgilerin mahalleli ile de paylaşılması taraftarıyım. Eğer kabul ederlerse bir gazete çıkarabiliriz. Gözlemci kulesi için de yokuşun sonundaki tepeyi düşünüyorum. Hakim tepe bu ikili için daha verimli olacaktır. Evlere giren çıkanı denetlemek ve kimlik tespiti yapmak adına en doğru yer burası. Eğer yapı için izin alma şansımız varsa ben yetkililerle görüşmeye hazırım. Gerekli destek verildiği takdirde bu ikilinin daha iyi işler yapabileceğini düşünüyorum. Bize fırsat verin der gibi bakıyorlar zaten.

Bugüne kadar yaşadığım yerlerde tarz olarak birbirine benzeyen insanlar elbette gördüm. Mesela eski mahallemde Sevgi Teyze vardı fakat bu ikili kadar donanımlı değildi. Işığa duyarlı bir kadındı ve araba farı ile birlikte cama fırlıyordu. Mahalleye arabayla giriş yapanları seyretmek gibi bir tutkusu vardı onun da. Perdeyi hafif sıyırıp tek gözle bakardı. Gizlendiğini zannediyordu sanırım. Fakat gariptir ki göz göze geldiğimizde de geri adım atmıyordu. Perdeyi aniden kapatıp içeri girmiyordu mesela. İnsanın gözlerinin içine bakmaya devam ediyor ve psikolojik baskı uyguluyordu. Daha farklı bir tarz bu. Yaya olarak giriş yapanları takip etmekte zorlanıyordu ama.

Cama çıkması için bir uyaran gerekiyordu Sevgi Teyze'ye. Hisleri çok güçlü değildi ve kendini geliştirmek için de çaba harcamadı. Üzerine koyamadı. Bu yüzden ne uzadı ne de kısaldı... Fakat roman çocuk ve atletli adamın herhangi bir uyarana ihtiyacı yok. Sabit bir şekilde görev yerinde bekleyen bu ikili kendilerini bu konuda inanılmaz bir şekilde geliştirmiş ve desteklenmeyi de hak ediyorlar. İnşa edilecek gözlemci kulesi ile birlikte mahalleye katkıları daha fazla olacaktır eminim. Keşfedilmeyi bekleyen bu gizli yetenekler için bir dernek bile kurulabilir. Belki dernek adı altında kumar da oynatırız bilmiyorum. Çünkü bu garip isimli derneklerin gizliden gizliye kumar oynattıklarını düşünürüm ben hep.

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"İrenkler çoğaldı boya bozuldu/ Kumaş belli değil bez belli değil"
"Galiba Dünyanın Sonuna Kaldık"/Aşık Veysel

"İRENKLER"
Rahmetli, "galiba" diyor; temkinli.(yukarıdaki şiiri; Veysel) Bindokuzyüz yetmişüç'te göçmüştü üstad. (nur içinde yatsın)Neredeyse elli yıl olmuş. Sözünü ettiği "Dünyanın Sonu" kendisi yetişemediyse de, defalarca gelir gibi oldu vefatının ardından.(seksenler'de; "Nükleer Savaş" ihtimali, hele ikibinoniki'de… Maya takviminin sonu falan filan işleri… bekledik, olmadı o da) Gelmedi… Ama aynı hissiyat berdevam. Eskimedi. Biz de, "Galiba Dünyanın Sonuna Kaldık" Bu çağın insanları. Ben de aynı şekilde hissediyorum.(korona falan tamamen hesap dışı hem) "İrenkler" hiç rastlanmadık bir hızla çoğalmaya devam ediyor... (mecazi olanı/olmayanı--bütün anlamlarıyla--) Korkunç bir hızla… Acemi ressamların olur öyle. Ellerine geçen rengi... Hepsi bir arada. Çıfıt çarşısı. Üst üste sürülen onca renk, giderek çamurlaşır, oradan (erbabı bilir) "necaset" rengine doğru… (alta rengârenk çiçekler… sarılı turunculu, kırmızılı sonbahar ağaçları arasından allı morlu da gün batımı… Gölde de yansıması, kıpkırmızı bir sandal, sapsarı da bir bez sarkıyor... İçin bulanır) "Boya" önce (üstadın dediği gibi) bozuldu, ("zaman"ın boyası) sonra da kayboldu. Başka bir şeye dönüştü. Artık "boya"nın da yokluğu sanki… Başka bir şey… Gerçekliğin sislenmesi. Dört bir yanımız kıpır kıpır kıpraşan parlak, (dış dünyadakinden çok daha net/keskin/göz yakıcı--"4K, 8K"-- ışıltılı noktalardan olma ekranlar… (elimizde de bir tane, yeni "irenkler"e baka baka, birbirimizin yüzüne de bakamadan, başımız önde sayıklar gibi konuşa konuşa…--)

Nikola Tesla 1856-1943
Ressam: Vilma Lwoff-Parlaghy 1884-1923

"AY"
Erkenden gökyüzünde ay. (Karaalioğlu parkı) Henüz apaydınlık olan gökyüzünde. Soluk, belli belirsiz. Biraz rahatsız edici. (palmiyeler hışırdıyor) Dur bir gece olsun. Gün henüz bitmeden.(tam bitirmediğin kahveyi önünden…) Ay ürkütücü. Ölmüşlerin ruhlarının gidip bekledikleri yer. Yermiş…(eh yakışır--erken Budizm'de öyleymiş yani--"yeniden doğuş" u bekliyorlarmış orada ruhlar) Ölüm soğukluğu. Tesla, "geleceğimizdir" diyordu. Ay için.(şirket olan değil) "Dünyanın geleceği" yani. "…Güneş geçmiş, dünya mevcut, ay geleceğimizdir." "Akkor bir kütleden köken aldık ve donmuş bir kütleye döneceğiz." Ölü bir gezegen. Belki onu mu seziyoruz ne, gizliden, ay'a bakınca. O ürperticilik. Devamı bin beter:

Âşık Veysel Şatıroğlu 1894-1973 Ressam: Zeki Dinlenmiş 1951

"Acımasızlık doğanın kanunudur; hızla, karşı konulmaz bir şekilde kıyametimize doğru çekiliriz…" Yani gökyüzüne bakınca hem geçmişimizi hem geleceğimizi…(küfür gibi de oldu afedersin) ikisi de orada… Ayan beyan… Hem de "kıyametimiz" İçimin sıkıntısı ondan belki. Bu erken zuhur etmiş soluk ay.("Titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbalime")
"Poe" da, bir yaz gecesinde: "…kendisi ta yukarılarda, gökyüzünde…/ Işıkları dalgalarda yansıyan soğuk ayın,/ soğuk tebessümüne baktım bir zaman/ Fazlasıyla fazlasıyla, soğuk benim için…" diye yazmıştı. Bu, gündüz gözüyle hayal meyal seçilen korona maskesi renkli uçuk/soluk ay. "Fazlasıyla"… Doğru…

BİR FİLM
Daha doğrusu yarım film. Denebilir. Yarısının biraz fazlasını seyrettim."Vivarium" (Dikkat, sonunu değilse de, olanı biteni yazacağım ona göre) Ev arayan bir çift, tuhaf (epeyce tuhaf) bir emlakçı tarafından şehir dışında, birbirinin tıpkısı tek katlı evlerden olma bir yerleşim birimine ev bakmaya götürülür. Evi gezerler… Bomboş sokaklar. Ortalıkta ne bir insan ne bir kedi… Ne bir kuş. Herşey tamamen birbirinin tam (tıpkı basım)kopyası, tekrarı. Bahçeler, yollar… Kapılar, ev içleri, eşyalar… Derken emlakçı kaybolur. Arabası da yoktur. Gitmiş… Bizim çift dönmeye karar verir. Bir o tarafa bir bu tarafa… Bir türlü çıkışı bulamazlar. İyice yukarıdan görürüz ki; Arabaları labirentteki fare misali dolanıp durmaktadır. Aynı evlerden binlerce yüzbinlerce… Çıkış imkânsız. Yollar hep aynı noktaya dönüyor. "Yani anlarsın ya, tekdüze evlerden olma modern banliyö hayatı da aynı bunun gibi di mi, anladın di mi alegoriyi?" göz kırpması, fazla abartılı olsa da valla bana çok irkiltici geldi. Çok etkileyici. Çarpıldım. (Rüyalarımın kimi temalarıyla akraba) Hele bu evlerden bir türlü çıkamayışımız… karantinaların anısı bu kadar tazeyken. Çok rahatsız oldum. Çiftin çıkışsızlıktan duydukları sıkıntı, yönetmenin "Vivarium"u, yine kendisine ait on altı dakikalık bir kısa filmi (Foxes 2011)uzatarak imal etmiş olmasından dolayı da; şiddetle bize geçiyor.(en azından bana--16 dakikalık hikaye 1saat 39 dakika olmuş--şikayetçi değilim ama, etkileyici olmuş--) Sanki yönetmenin hesapladığından çok daha fazla bir özdeşleşme… Hafakanlar basıyor. Bayılmanın eşiğinde bıraktım. (Sinemanın başlangıcında ilk filmler onar, onbeşer dakikalıkmış. Bu seyrettiğimiz format, tiyatro oyunları filme aktarıldıktan sonra yavaş yavaş oluşmuş. Fena fikir değilmiş. On dakikalık filmler.)

Herneyse,
yazı bitti...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

Bir zamanlar İstanbul'da

yaran cöreen oky

Günümüz...

MÜZİK ARŞİVİ (BİRİNCİ BÖLÜM.)

METALLICA
METALLICA 1991

1- ENTER SANDMAN
2- SAD BUT TRUE
3- HOLIER THAN THOU
4- THE UNFORGIVEN
5- WHERE EVER I MAY ROAM
6- DON'T TREAD ON ME
7- THROUGH THE NEVER
8- NOTHING ELSE MATTERS
9- OF WOLF and MAN
10- THE GOD THAT FAILED
11- MY FRIEND of MISERY
12- THE SHIT ARM...

₺ 12,99 Satın al

ASKTİR ÇOK HEVEÇAN-LANDIM LAN, BURAYA TIKLADIĞIMDA ÖMÜR BOYU BENİM Mİ OLCAK ŞİMDİ BU ALBÜM!

OHHH HHHH...

HADİ BAKALIM HAYIRLI OLSUN! ŞEYTANIN BACAĞINI KIRIP İLK DİJİTAL ALBÜMÜMÜ SATIN AL-DIM NİHAYET... OHA SOUNDUN GÜZELLİĞİNE BAK! EE? SEVDİĞİM BÜTÜN ALBÜMLERİ ALIRIM K(O ZAMAN BEN BÖYLE TEK TEK.

OHHH OHH!

EEE XIT LIGHT E(ENTER NIGHT TAKE MY HAND...

HEYT BABALAR BE!.. DİREK DOKSANLA-RA IŞINLA-DI!.

Doksanlı yılların başı...

PLAK İYİDİR MOZUK, EVLADIYELİK SONUÇTA Bİ KERE SATIN ALIYOSUN... ARTLARI KONUSUNA HİÇ GİRMİYORUM BİLE, 70'LERDE MÜZİK GURUPLARI ALBÜMLERDEKİ PARÇALAR DIŞINDA KAPAK TASARIMLARIYLA DA BİRBİRLERİ(YLE YARIŞI-YORLARMIŞ, MESELA URIAH HEEP'İN HIGH AND MIGHTY KAPAK TASARIMI Bİ MÜZEYE KONSA GÖRMEK İÇİN PARA BİLE VERİR-DİK AMA BÖYLE Bİ ATRAKS!YONA GEREK YOK, NİYE YOK?. PLAĞI SATIN ALDIĞINDA HAVANİ BOYUTLARDAKİ TASARIMINI DA ALMIŞ OLUYOSUN ÇÜNKÜ, KASETLE FALAN ÇOK ZOR BU İŞLER!..

YA TAMAM DA, BİRİNCİSİ ÖYLE HER ŞEYİN PLAĞINI BULAMIYOSUN ÜRETİMİYO ARTIK, İKİNCİSİ AŞIRI PAHALI, ÜÇYÜZLÜN ÜSTÜNDE ÇEKME KASET TOPLAMIŞIM, BUGÜNE KADAR NASI ALICAM ŞİMDİ ONLARI SİL BAŞTAN Bİ DAHA!..

TITITITI KADERİMİZ OĞLUM BU BİZİM... AND JUSTICE FOR ALL'U PLAİKTAN DİNLE DE Bİ DE ÖYLE KONUŞALIM JASON NEWSTED'İN BASSLARINI BİLE DUYABİLİYOSUN...

HADİ BEE?!

Doksanlı yılların ortaları.

DARKNESS IMPRISONING ME..

E HANİ ABİ YİNE DUYUL-MUYO JASON'IN BASS-LARI, ULAN KEÇE-...

METALLICA

KAPAK TASARIMLARI KONUSUNDA HAKLI AMA BAK, LOGODAKİ FISTIK YEŞİLİNE BAKTIKÇA BAKASI GELİYO İNSANIN, OFOOKİYİBEABİ!...

... ALL THAT I SEE ABSOLUTE HORROR I CANNOT LIVE..

HEEY!

... SAATLERDİR AYNI PLAĞI ÇALIYOSUN BAŞKA BİŞİ DİNLEYE-BİLİR MİYİZ ARTIK LÜTFEN ? AMA NOLUR METAL OLMASIN KAFAM KALDIRMIYO BENİM BUNLARI

AH PARDON YA JUSTICE FOR ALL PLAĞINI BUGÜN ALDIM DA ONUN İÇİN, JASON NEWSTED'İN BASS-LARINI DUYMAYA ÇALIŞIYORUM Bİ SAATTİR!

JASON NEWSTED KİM?

KİM Mİ? OHA! AMA DOĞRU YA GRANGCİYDİ BU, NERDEN BİLSİN.

AA STONE TEMPLE PİLOTS'IN SON ALBÜMÜNÜ DİNLE-YELİM HADİ, MÜ-ZİK SETİNDE CD PLAYER VAR MI?..

PLAYERIM VAR DA HİÇ CD YOK Kİ BENDE, PLAK TOPLUYORUM BEN DEDİĞİN ALBÜMÜN PLAĞINI DA BUL YANİ BULABİLİRSEN...

SÜRÜN DİİL DISCMAN'IM DE VAR BENİM YANIMDA...

SENİN GİBİ MÜZİKLE YATIP KALKAN BİRİNİN CD ALMAMASI Bİ TUHAFMIŞ YALNIZ, İSTEDİĞİN ŞEYİ BULUP DİNLEYEMEDİKTEN SONRA NEYE YARADI?

YA D OĞRU SÖYLÜYOSUN BAŞKA ÇAREM YOK ZATEN CD'YE GEÇİCEM DE, KAÇ YILDIR TOPLADIĞIM BİLMEM KAÇ YÜZ PLAĞI NAPICAM ONU BİLEMİYO-RUM, SATIYUM DESEN PARA DİİL... BULUNMUYO AMA PLAĞIN DA ŞÖYLE Bİ GİZEL-LİĞİ VAR, 70'LERDE GURUPLAR ALBÜMDEKİ ŞARKILAR KADAR KAPAK TASARIM...

AAA DUR DUR MAD SEASON DA VARMIŞ YANIMDA ONU DİNLEYELİM...

Bikaç ay sonra

A GİDİYO MUSUN? BEKLE BEKLE SÜRPRİ-ZİMİ GÖRMEDİN DAHA HAHA... BAK BÜTÜN KA-SET VE PLAKLARIMI ELDEN ÇIKARIP CD'YE GEÇTİM NİHAYET BÜTÜN ARŞİVİ(YE-NİDEN TOP-LUYORUM.

VEEE... TA TAA!

SEN ÇOK SEVİYOSUN DİYE İLK NİR-VANA CD'LE-RİNİ ALDIM, BLEACH BİLE VAR!

FUP!

NE SAÇMALIYOSUN BE NEFRET EDERİM BEN O GURUPTAN.

HA?! ASKTİR SLAYER KOLYESİ, SIĞTIK! GRANG DİNLEYEN ÖBÜR KÜSTÜYDÜ BU METALCİ OLAN...

ANGEL OF DEATH MONARCH OF THE KINGDOM OF THE DEAD

SLAYER

KİMMİŞ YA O, NİRVANA'YI ÇOK SEVEN?

...ÇENENİN ALTINDAKİ SAKAL İĞRENÇ OLMUŞ BU ARADA, ÇABUK KES ONU.

... NE?

Doksanlı yılların sonu.

HİSSS AÇILIN BAKİYİM, MEKANIN SAHİBİ GELDİ HEHEH! OH BE ABİ PİNK FLOYD'LAR DA TA-MAM, NASI MUTLU-YUM ŞU AN BELLİ DİİL!

IRON MAIDEN

THE DARK SIDE OF THE MOON

TEN, VS VITALOGY, NO CODE, YIELD,, PEARL JAM'LAR TAMAM... WE CARE A LOT, INTRODU-CE YOURSELF, REAL THING, ANGEL DUST, KING FOR A DAY FALAN FİLAN FALAN FİLAN FAITH NO MORE'LAR TAMAM!

MEGADETH'LER TAMAM... ROLLING STONES'LAR ZATEN TAMAM. OF BE ABİ YIL-LARDIR YEMEDİM İÇME-DİM ŞU ARŞİVİ YAPTIM YA. NE KADAR GÜRUR DUYSAM AZDIR LAN KEN-DİMİLE... SKERİM, HA BAS-KA Bİ FORMAT ÇIKMASIN ARTIK EBEM SKİLDİ AY-NI ALBÜMLERİ TEKRAR TEKRAR ALMAKTAN.

...AMA YOK YA NE ÇIK-CAK Bİ DAHA BU SAATTEN SONRA, CD TAMAMDIR BENCE... HA? ALICE IN CHAINS'İN İLK ALBÜMÜ NERDE LAN?!?

İkibinli yılların başı...

NASI LAN MP3? V.RAK GİBİ FORMATTA MÜZİK Mİ DİNLİ-YOSUN YANİ?.. EE CD LERİ NAPTIN?

NE OLUR GERİ DÖNME

DURUYO ÖYLE Bİ KÖŞEDE, YOK KIRIL YOK KAYBOL, SÜREKLİ TAŞINMAYA CD Mİ DAYANIR MINA KOYUM HİÇ BEKAR İŞİ DİL SURATLARINA BAKMIYORUM ARTIK... İYİDİR ADAM MP3 İSTEDİĞİN, İSTEMEDİĞİN BÜTÜN ALBÜMLER BEDA-VAYA HOOP: ANINDA ELİNİN ALTINDA!

YANİ ASLINDA EVET BEDAVA OLDUĞU İÇİN Bİ ŞANS VERİLE-BİLİR ASLINDA TAŞINMA KONUSUNDA VERDEN GÖGE HAKLISIN AYRICA BEN DE HEP KAYBEDİYORUM.

E YANİ ...

OHA BU NE ABİ..?" BÜTÜN ALBÜM-LER VARMIŞ LAN HARİDEN AA RAMMSTEİ-BAKİYİM KAYI-NASIL?..

ZITITI DITITI ZITITI DITITI DAGADA DAGADA DU! DU HAST! HAST MICH...

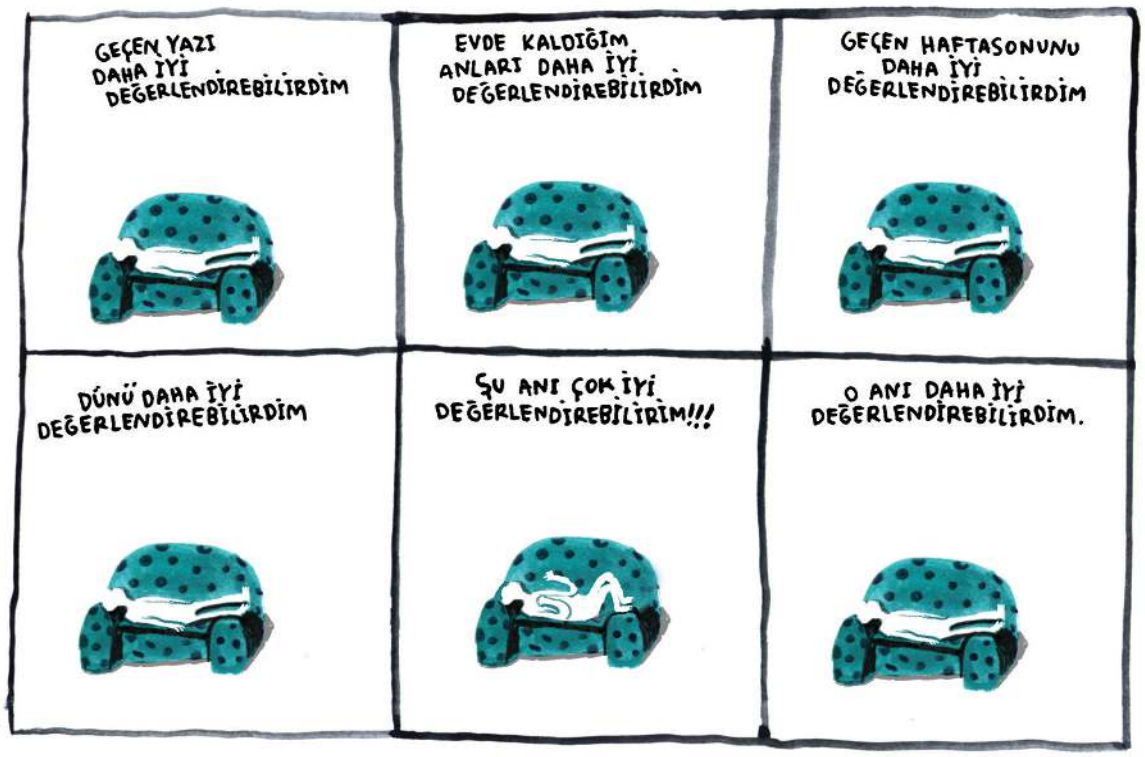
E GAYET İYİYMİŞ ABİ, SEVDİĞİM BÜTÜN ALBÜMLERİ İNDİRİ-RİM Kİ BEN O ZA-MAN HEPSİ BÖYLEY-SE ...AA PARA YE-TİŞMİYO DİYE ALA-MADIĞIM MADONNA-LARI, SIMPLY RED LERİ FALAN İNDİ-REYİM ASIL.

YOK ABİ YOK YEMİŞİM KASETİ CD'Yİ **MP3**'MÜŞ ASIL OLAY, BEDAVA NE OĞLUM AHAHAHÁ. **AHA! TOOL AENİMA** ŞAKA YAPIYOSSSSSUUUUNN...

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU...

CEM GÜVENTÜRK

KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda

www.uykusuzdukkan.com.tr

UYKUSUZ dükkan

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

** Kendini seversin, güzel. Kendini beğenirsin, olur. Ama kendine aşık olamazsın. Aşk olmayınca olma daha iyi. Bencelliğin panzehiri, sencillik...*

*** Kibirli fransızın mizahı da çöp. Değerliye küfür cesaret değil, ucuz kahramanlık a beyinsiz! Kutsala saldırı özgürlük değil, ergen aptallığı a idraksiz! Hayasız akınınla, üçüncü dünyanın malını, terini, madenini sömüren devletinden ne farkın var a edepsiz! Zaten nasıl dinlesin ki Musa'yı, nasıl anlasın İsa'yı, nasıl sevsin ki Muhammed''i bu insanlıktan nasipsiz...**

** Kediye 200 lira uzatıyorsun, ilgilenmiyor. Buruşturup uzatıyorsun, oyun başladı diye ilgileniyor. Kedi insanı pek fena eziyor...*

*** Şarkıcı Nezihe Hanım, artık gazinolarda iş bulamaz haldedir. Mecburiyetten bir gazinoda vestiyerlik ve çerez satıcılığı yapar. Bir başka şarkıcının hor görmesine dayanamaz ve işten ayrılıp hizmetçi olmak için alakalı kuruma başvurur. Nezihe Hanım'ı nispeten süslü ve şık gören yetkili, hizmetçi olmak istediğini anlamaz, hizmetçi arayan biri zanneder. Mahçup olan Nezihe Hanım, hakikati söyleyemez, tekrar gelirim deyip oradan sıvışır. Ve olaylar gelişir... Nahid Sırrı Örik'in ''Turnede Bir Artist Öldürüldü'' adlı, ismi uzun kendi kısa, inceci ve incecik romanından naklettim bu hadiseyi. Edebiyata meraklılar kaçırmasın. Nur içinde yatsın, dikkatli ve detaycı bir yazar Örik: ''Gayet iri yarı ve bu iri yarılığından beklenmeyecek derecede ince sesliydi nöbetçi doktor.'' (Arma Yayınları)**

** En çok da değer verip iyi davrandıkları hor görür ya insanı; garip nesne hayat, tuhaf malzeme insan...*

*** Yapacaksan bir güzellik, beynimize çip mip takma, koy zarflara bi miktar parayı da dağıt bize Elon Musk! Parayı bulunca bu nasıl bir şımarmaktır, sen al çipini de kendi beynine, olmadı kıçına tak, pırlanta gibi dolaş bir müddet. Ya da hazır ''X AE A-XII'' adlı oğlun var, ürün gibi maşallah, bu ismi taşıyorken çipi başkasına takarsan veya Mars'a başkalarını aparırsan üzülmez mi o metalik yavrucak? Şımarık adam sevmem Elon Musk! Bende ''X AE A-XII' isimli birine verecek kız yok arkadaşım, yok... Yok!**

Nahid Sırrı Örik

** Aforizma, kavimden uzaklaşmış birey gibi, romandan kopup tek başına takılan cümle...*

*** Netflix konusunda tutucular haklıymış, ofislerine gittim; kendini üstü çıplak hantala kırbaçlatan mı istersin, masasına çırçıplak uzanıp meme masajı yaptıran mı, ayın lolitasını seçmeye çalışan jüri mi, ohooooo! Bir yandan da eşcinselliği seçenlere faizsiz kredi dağıtılıyordu! Lut kavmi, komple televizyon işine girmiş gibiydi, daha fazla detaylandırmağa halim yok...**

** Bilinçaltı, bilinçdışı, bunlar hoş şeyler. Yalnız bunlarla uğraşırken bilinç'in kendisi ihmal edilmesin. Bilinç olmasa ne altı olur ne de dışı, onu diyorum...*

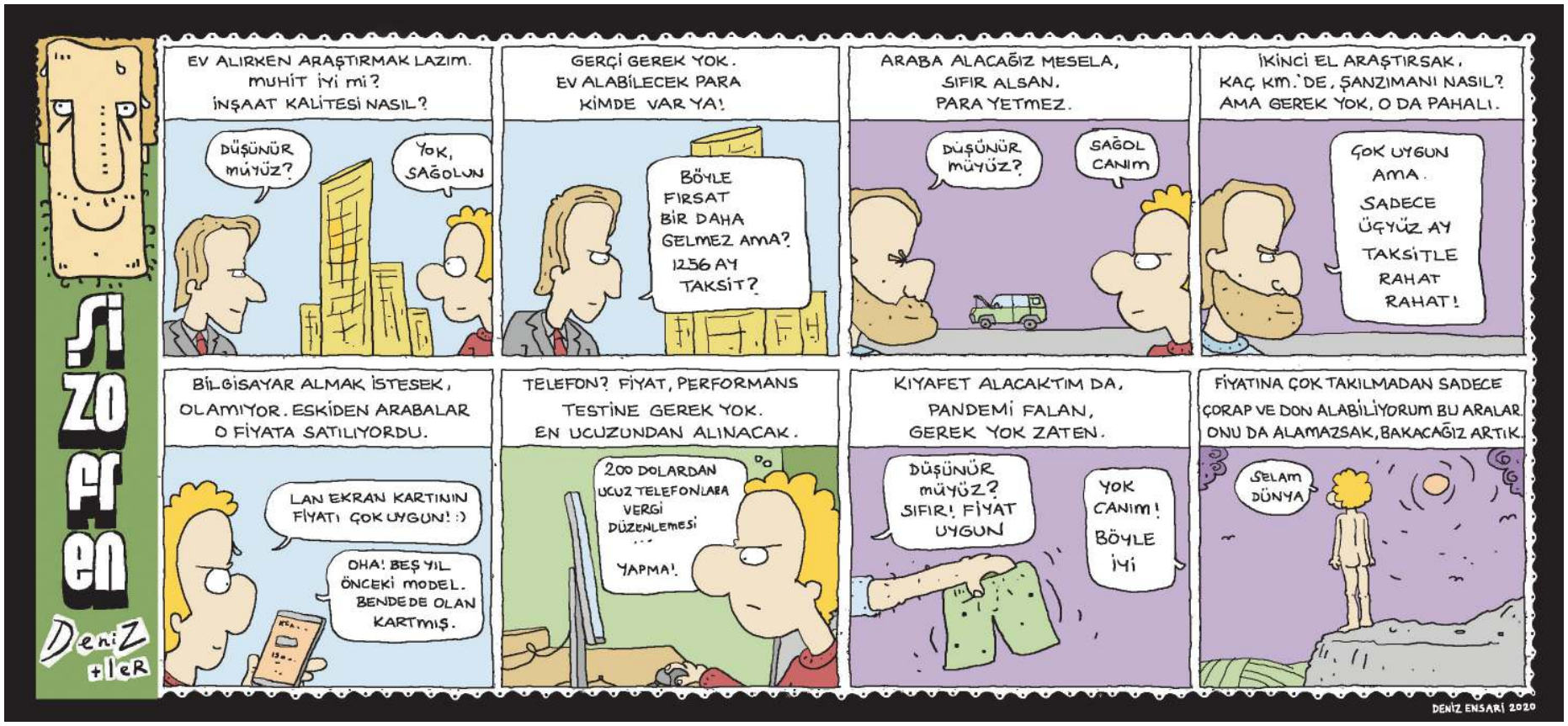
*** Yakınlaştığı, yalnız kaldığı, oturup çay, kahve ya da bira içtiği her dişiye bir süre sonra, ablaları ve ağbileriyle Marmara Ereğlisi veya benzer bir yerde paylaşılamayan arsa, arazi, parsel problemlerini, bu problemlerin başlangıçtan bu yana hikayelerini ve adım adım mahkeme sürecini, bundan sonrası için kendisinin sezebildiği kadarıyla kurnaz ağbisinin muhtemel planlarını falan anlatıp, sonrasında da ''Bu kadınlar niye bana yüz vermiyorlar, niye ikinci kez buluşmuyorlar, herkes çapkınlık yaparken ben niye böyle dürrük gibi takılıyorum'' diye hayıflanan bir tip de tanıdıydım şu hayatta, o açıdan da eksiğim yok!**

** Halis Harikalar Diyarında: Sol taraf Arap, sağ İngiliz, alayı safkan baboş!!*

*** Lisede ilk dönemin son günüydü, gevşeyip deri ceketle gittiydim. Her nedense o gün arama yapıldı. Sağlam ispiyon olmalı ki, ''Mithat'' adlı müdür de bizzat katıldı aramaya. Beni ararken deri ceket dei yokladı ve hırıltılı bir sesle ''Çıkar gayrı şu meşini!'' dedi.**
N'apsam unutamadığım bir cümle oldu. Meşin mi? Gayrı çıkaramam ben o meşini!

** Bal, çiçek, arı. Hepsinin de rengi sarı. Haydi iyi günler...*

Vedatspor: ''Paşa Gönül Kriterleri'' adlı tek kişilik oyunumla 11 Eylül 2020 Cuma, 19.00'da Antalya Shaker Pub Bahçe Sahne'deyim. (Detaylı bilg içini: 0537 4380837)

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 9 EYLÜL 2020 | Sayı: 678

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
TAŞINMA GÜNÜ GELMİŞ ÇATMIŞTIR. KAMYON SABAHIN KÖRÜ GELMİŞTİR

ORTAM GÜNLERCE KAMYON NEREYE YANAŞACAK KABUSUYLA YAŞAYADURSUN NAKLİYECİ İÇİN VASAT BİR MESELDİR BU. YOLU UMARSIZCA KAPATMIŞ, GERİSİNİ KENT AHALİSİ DÜŞÜNSÜN DEMİŞTİR. DE FAKTO MEMLEKETTE İŞLER BÖYLE YÜRÜMEKTEDİR HACII

ACABA TEK KAMYON KAFİ GELECEK Mİ?

KEŞKİ ÖNÜNE ÇÖP KAMYONU ÇIKAYDI. KADERİNE RAZI, MECBUR GERİ BASACAK, BÖYLECE O VE BELKİ KENTİN YAZGISI KİMBİLİR NASI DEĞİŞECEK

O EŞYALARI TAŞIMA ÇİLESİ YETMEZMİŞ GİBİ BİR DE EL BEBEK GÜL BEBEK SARIP SARMALANMASI; NE BÜYÜK BİR HİZMETTİR BU YA RAB

MATERYALE GÖRE YA PİS BATTANİYEYE SARMALAMA

YA STREÇ FİLMLE KUNDAKLAMA KİMİN AKLINA GELDİ? BENCE BİENALDE ŞAHANE ENSTELASYON OLABİLECEK BİR FİKİR

BU KONUDA UZMANLAŞMAK İSTEDİĞİNE EMİN MİSİN GENCO?

TV EKRANI NAKLİYECİNİN NAMUS MESELESİ; ONA ÖZEL MATERYAL

EY TAŞINMA ALEMİ; NEDEN ÖZELLİKLE SİLİNDİR KUTU?

DEMEK EN ERGONOMİĞİ BU

O KARMAŞIK YAP BOZ GARDROBU VİDALARI FİLAN ŞU HENGAMEDE KARIŞTIRMADAN KAYBETMEDEN NASSI BULUP TEKRAR MONTE EDECEN? BU NASSI ZEKA, HAFIZA?

MEMLEKETİN EN KALİFİYE 20 ELEMANI ARASINA GİRER YEMİNLE

BU KOF

EN BİÇEMSİZ YÜK. KAMYONDA NEREYE KOYACAN?

GEYSU'NUN KİTAPLARININ ALTINDA İNLEYEN

EN BELALI YÜKÜ SIRTLANAN BABAYİĞİTİN ANASI BABASI DEMEZ Mİ OOLUM Bİ SEN MİSİN KERİZ, SANA MI KALMIŞ DİYE? YOKSA AZ TAŞIRIM ÖZ TAŞIRIM OLAYI MI?

NE KADAR FEMİNİST DE OLSA ASLA ARDINDAN LAF ETTİRMEZ, PİSİNİ BIRAKMAZ MODEL KIZDIR GEYSU; HAMALLAR GÖRMESİN DİYE ÇEKİLEN DOLABIN ARDINI HEMEN SÜPÜRÜVERİRKENE

BİZİMKİNE KALAN DA TAŞINMASI EN SOYSUZ MATERYALLERİ İNDİRMEKTİR

SAKSI TAŞIYANA BELKİ DE BUZDOLABI TAŞIYANA BUNU TAŞITMAK AYIPTIR BA!

KONUM ATMA OLAYI OLMASA NASSI BİR MUAMMA İLE BAŞ BAŞA KALACAKLARDI BİR DÜŞÜNÜN

BİZ DE TAKSİYLE GELİYOZ HEMEN

BÖYLE BİR SAADET YOK. NASSI BİR ŞAMATA ŞU DAR KABİNDE. BENİ DE ALIN ŞU MATRİXE

YENİ ADRES YÜK ASANSÖRÜ OLMAYAN YÜKSEK ESKİ BİNA. DİYEMEN Kİ GARİBANLARA 12'İNCİ KATA MERDİVENLE ÇIKARIN DİYE

NE ÇABUK GELDİLER

ASANSÖR YA EŞYA TAŞINIRKEN BOZULUR DA İHALE SİZE KALIRSA? APARTIMANIN BELALISI ÇIKIP NE TUTUYONUZ ASANSÖRÜ DERSE?

HOCAM ÇOK YÜKLENMİYONUZ Dİ Mİ?

YOK AABİ

DAHA BUZDOLABININ KAPISINI ÇIKARIP SOKMAĞA ÇALIŞACAKLAR

EVDEKİ HESAP YİNE ÇARŞIYA UYMADI VE KELLE BAŞI BİR DÜRÜM HESAABI ELEMANLARIN BİR BUÇUKLUK TALEPLERİYLE TERS YÜZ OLDU

GARİBANLARIN YAZGISI ÇAKMA DEV ŞİŞE KOLA, PLASTİK BARDAK

BU DEV MALİYETİ BAHŞİŞTEN DÜŞERSEN ADAM DEĞİLSİN

ÇAMAŞIR, BULAŞIK MAKİNESİNİ DE BAĞLADILAR; BİR PARA BU KADAR MI HAK EDEREK KAZANILIR. MİNNET DOLU OLARAK HİÇ KERİZLENME DUYGUSU OLMADAN NAKLİYECİLERİ UĞURLAMAK,

HEPSİ DE EFENDİ ÇOCUKLARDI

ŞİMDİ BİR BAŞKA TAŞIMAYA. GECE DE KALAN DERMANLARIYLA GENÇLİKLERİNİ YAŞAMAYA. SABAH YİNE AYNI TEMPO